

[ORĘŻNIK *sb m*

o jasne (*tak w orężu*).

sg *D* orężnikowi. \diamond *I* orężniki(e)m.

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII – XVIII w.

Młody sługa noszący broń za panem, giermek: miłował go [*Dawida*] Saul bárzo/ y vczyłnił go orężnikiem swoim [*cf [Dawid]*] był v niego Kapiennikiem *Leop 1.Reg 16/21*; był v niego giermkim (*marg*) pachółkiem co brón zá niem nośił. (–) *WujBib*] *SkarŻyw 796 (Linde) [idem SkarŻyw 1584/819]*; W tym Filiśtynowie woýłko Saulowe porázili/ á Saul bárzo zrániony dobić lię kazał orężnikowi fwemu [*cf rzekł Saul do kapienniká swego Leop 1.Reg 31/4; rzekł Saul do giermká swe⁸⁰ (marg) doługi który zá nim nośił brón iego (–) WujBib*] *SkarŻyw 800 [idem] SkarŻyw 1584/822.*

Synonimy: giermek, kopiennik, kopijnik, pacholę, pacholik, pacholek.

MK